

Много је људи у Србији и у свету погођено самопроглашењем сецесије Косова. Чак и они који су мислили да им „српство“ и „Косово“ не значе много или готово ништа доживели су фрустрацију, што би рекао Свети Сава „бол за отечество“. Много је узрујаних и оних који би желели да та осећања огорчења, туге и беса испоље. Како смо видели по Београду, када се та национална фрустрација не каналише код младих и урбаних људи (што је збунило „евроентузијасте“), она може да оде и у погрешном правцу.

Веома је битно да се створе услови да се енергија наше младости, али и свих оних „који се тако осећају“ корисно усмери. Потребно је отворити врата институција за различите иницијативе, што до сада није била пракса, отворити странке за активности нестраначких појединаца и неполитичких организација. Отворити врата свима који на неки начин желе да помогну у „најновијем косовском боју“, који се сада не бије оружјем (иако ни то није искључено, али ако је до нас, до тога неће доћи), већ различитим облицима активизма: организацијом протеста у Србији и свету, писањем апела, информисањем, медијским кампањама, ПР акцијама, лобирањем, економским и дипломатским активностима, повезивањем са свима онима који могу да помогну око овог за нас болног питања.

У овим тешким данима борбе за очување Косова и Метохије намеће нам се питање убеђивања што је могуће већег броја земаља да не признају сецесију и да се тако стопира или успори овај процес. Тренутно се чини да Србија не може, нити хоће да користи оружану силу на Косову иако су сукоби ниског интензитета на терену реалност. Ипак, тежиште борбе за Косово морају бити политичке, медијске, економске и културне акције. Иако је то требало радити пре проглашења сецесије КиМ, потребно је бар сада покренути коначно толико најављивану и симулирану дипломатску и медијску акцију Србије у свету.

У оквиру те дипломатске офанзиве потребно је активно радити на томе да што мањи број земаља призна сецесију, а да се што већи број јасно декларише против „независног“ Косова. Неопходно је радити активно у сфери дипломатије, што до сада није било случај, при чему је једна од активности и побољшање односа (политички, економски, културни и други) са свим онима који најаве да неће признати независно Косово. Треба изразити јасну и дубоку захвалност тим земљама јер су и оне под великим притиском САД и ЕУ. Треба јасно рећи да нам ко год призна сецесију није пријатељ, и да нам је ко год недвосмислено каже да неће признати учинио пријатељски гест, без обзира на мотивацију (могућа „Косова“ код себе, у региону, забринутост због урушавања међународног поретка, или негативан став према америчкој спољној

политици).

Акције захвалности овим земљама које одолевају притисцима САД требало би да буду и званичне државне – пре свега дипломатске. Али у ово би требало да се укључи привреда, медији, универзитет, црква и цивилни сектор. Тако и у организацији српског НВО сектора. Нажалост, он се тек формира у сенци глобалистичког НВО, чији фанови на форуму Б92 имају тему „Срећно!“ где од срца честитају Албанцима на сецесији од Србије. Шта рећи на ово, а остати пристојан. Борба против сецесије Косова стоји боље у Савету безбедности, у Русији, у Кини или Венецуели, него у домаћем НВО, у неким нашим медијима, странкама, аналитичарима... Пре ће нас у борби за Косово подржати Путин и Чавез, него Чеда & Чанак. Пре ће то учинити холивудске звезде, него неки домаћи глумци, пре неки амерички интелектуалци и новинари, него значајан број домаћих. Иако звучи бизарно, требало би размислити и о неком облику израза захвалности онима који у Србији истрајавају у борби за Косово, или бар „изјављују да је неприхватљива независност“.

АКТИВНИ (АЛИ ЗАИСТА АКТИВНИ) ЦЕНТАР

Једна од акција захвалности могла би да буде у организацији неких патриотских НВО попут Активног центра, или неког другог удружења, који би рецимо „заређали“ по амбасадама земаља које су се изјасниле да неће признати независност Косова, тако што ће предати њиховим амбасадорима или другим дипломатским представницима једну захвалницу, или дарове попут монографија о Србији и Косову, етно предмета, наше музике, можда нека слика или икона, или репродукција фрески из косовских манастира, затим цвеће или слично. Могла би се написати захвалница председницима и премијерима њихових држава, са пригодним и симболичним поклонима.

Циљ треба да буде да ова порука захвалности стигне како до наше јавности, тако и до јавности дотичне земље, за шта се мора имати одређена ПР логистика. Овакве акције морају бити подржане од целе владе, а нарочито дипломатије, медија и ПР агенција, уз што мање импровизације, што подразумева професионалан приступ који би био довољно флексибилан да укључи све волонтере из земље и иностранства. Нужна је координација и знање коме се шаље каква порука, при чему то значи не само познавање неког језика, већ и политичке културе и мотивације отпора проглашењу сецесије Косова (нпр. Шпанији је проблем Баскија, неким земљама је муслиманско становништво реметилачки фактор, трећима смета америчка ароганција и сл.). Зато се у овакве акције морају укључити наше привредне, научне, медијске и уметничке институције и групе, које ће дати свој допринос побољшању и продубљивању односа са

овим државама.

Медији би могли да потенцирају информације о томе које земље неће признати сецесију, као и да се у већем проценту пуштају информације или медијски садржаји из тих земаља (филмови, путописи...). Са друге стране, потребно је да се коначно започне промовисање Србије и наших виталних интереса у региону и у свету, у шта би спадала и већ медијска активност (промоција културе, филма, спорта...), нарочито у оним земљама које одбијају амерички глобални диктат, нарочито око Косова. То значи да би требало и међу грађанима тих земаља који бораве у Србији или долазе туристички активно промовисати нашу историју, културу и изразити им захвалност што њихове државе не признају сецесију. Постоји данас много канала комуникације, при чему је само у оквиру интернета могуће применити огроман број техника промоције, и то са врло мало ресурса. Нажалост, и овде су Албанци испред нас – ми, за разлику од њих, немамо нешто попут сајта сербиатханксуоу.цом.

Значајну улогу могли би одиграти наши људи из дијаспоре које је исто тако погодила вест о косовској сецесији. Узмимо само пример Џона Боснића, који је четврта генерација Срба у САД и који пише апел „На Косово“ у смислу подршке онима који мисле да наше институције морају бити озбиљније и трајније присутне на КиМ (а не само неколико дана). То значи да ми по свету имамо стотине хиљада потенцијалних промотера нашег националног интереса само то до сада нисмо користили. Наши људи по многим државама света имају добре позиције, па би могли да контактирају политичаре и медије, да организују протесте (што већ и чине), али синхронизовано са спољнополитичком стратегијом Србије (коју до сада нисмо ни имали). Поред израза захвалности оним владама које су се изјасниле да неће признати сецесију Косова, неопходно је стварање група за притисак на медије и политичаре у земљама које признају или ће признати сецесију. Посебну причу представља сарадња са антиглобалистичким покретима, организацијама и групама у смислу добијања њихове подршке, јер су они у великој мери критични према америчкој глобалној хегемонији. Нажалост, тиме се код нас готово нико не бави, а сигурно нико озбиљно и институционално.

Дакле, поред тога што морамо имати акциони, али заиста акциони план (а не само нешто што се тако зове) не само према земљама које признају сецесију Косова, морамо имати и план подршке и захвалности земљама које се томе противе. Свака нормална земља водила би политику сходно свом националном интересу, а овде је то мерило да ли је дотична држава признала или није сецесију Косова. Свака нормална држава би прекинула дипломатске односе са државама које подрже сецесију њене територије, а побољшала односе са државама које се томе противе. Свака осим Србије јер је Србија земља какве нема у целом свету. Стога се ни не надамо посети наших лидера земљама

Пише: Василије Мишковић
понедељак, 25 фебруар 2008 23:39

које су против сецесије и позивима на посету њихових лидера нашој земљи. Знајући неке наше политичаре, пре ће позвати оне који подржавају сецесију Косова, него рецимо оне који се томе противе, попут председника Венецуеле. Шта рећи осим – Вива Венецуела, Вива Чавез!